

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobkyně: **obec B.**, zastoupené Mgr. Janem Kratochvílem, advokátem se sídlem Belgická 38, Praha 2, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Plzni**, se sídlem Háčkova 14, 305 72 Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně – stěžovatelky proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 21. 3. 2007, č. j. 30 Ca 23/2007 - 38,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) včasnou kasační stížností napadla shora uvedené usnesení Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým byla odmítnuta žaloba na zrušení rozhodnutí ze dne 20. 12. 2006 č. j. 10444/06-1700-402153 jímž žalovaný zamítl odvolání proti rozhodnutí o obnově řízení vydanému Finančním úřadem v Sokolově dne 27. 1. 2006 pod č. j. 2009/06/155980/2103.

Krajský soud v odůvodnění napadeného usnesení mimo jiné uvedl, že „jelikož v daném případě lhůta pro podání žaloby skončila v souladu s výše uvedeným počítáním lhůt uplynutím pátku 2. 3. 2007, avšak žaloba byla předána k poštovní přepravě až dne 5. 3. 2007, soud podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. předmětnou žalobu jako opožděně podanou usnesením odmítl“.

Stěžovatelka napadla usnesení krajského soudu kasační stížností v celém rozsahu z důvodů tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a dále z důvodu tvrzené nezákonnosti napadeného rozhodnutí o odmítnutí návrhu ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

V kasační stížnosti stěžovatelka uvádí, že podala správní žalobu dne 5. 3. 2007, kdy byla žaloba předána k poštovní přepravě. Tento den je dnem podání žaloby. Stěžovatelka je toho názoru, že postupovala v souladu se zákonem a podání učinila včas, když podle § 40 odst. 1 s. ř. s. lhůta stanovená tímto zákonem počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. V tomto konkrétním případě je zákonná lhůta dvou měsíců, která počíná běžet počátkem dne následujícího od oznámení doručení písemného vyhotovení správního rozhodnutí, tedy ode dne 3. 1. 2007.

Podle odst. 2 téhož ust. zákona lhůta určená podle měsíců končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Takovým dnem je v daném případě den 3. 3. 2007.

Podle odst. 3 téhož ust. zákona případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Jelikož poslední den lhůty tedy den 3. 3. 2007 byla sobota, stal se posledním dnem lhůty pro včasné podání nejbližší následující pracovní den a to bylo pondělí dne 5. 3. 2007.

Stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti nebylo podáno.

Nejvyšší správní soud vázán rozsahem a důvody podané kasační stížnosti (ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), přezkoumal napadené usnesení a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelkou výslovně uplatněné důvody v kasační stížnosti namítají nezákonnost rozhodnutí soudu ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. a) a tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a dále nezákonnost ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Vzhledem k tomu, že kasační stížností je napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přichází pro stěžovatelku v úvahu z povahy věci pouze kasační stížnost dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., kterou dle obsahu kasační stížnosti stěžovatelka spatřuje v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Stěžovatelka tvrzené nesprávné posouzení právní otázky soudem spatřuje v tom, že krajský soud v předchozím řízení nesprávně dospěl k závěru ohledně určení dne, kterým končí zákonná lhůta k podání žaloby.

Nejvyšší správní soud k posuzované otázce uvádí:

Ustanovení § 72 odst. 1 věta první s. ř. s. stanoví, že žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným

zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. V posuzovaném případě zvláštní zákon nestanovuje lhůtu jinou.

Podle ustanovení § 40 odst. 1 věty první s. ř. s. lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. Podle ustanovení § 40 odst. 2 věty první s. ř. s. lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje s dnem, který určil počátek lhůty.

Nejvyšší správní soud vychází z tvrzení stěžovatelky, nezpochybněného žalovaným, že stěžovatelce (zástupci stěžovatelky s neomezenou plnou mocí pro celé daňové řízení), bylo rozhodnutí správního orgánu napadené žalobou doručeno dne 2. 1. 2007.

Stěžovatelka v kasační stížnosti uvádí, že v tomto konkrétním případě je zákonná lhůta dvou měsíců, která počíná běžet počátkem dne následujícího od oznámení doručení písemného vyhotovení správního rozhodnutí, tedy ode dne 3. 1. 2007. Dle názoru stěžovatelky pak zákonná lhůta určená podle měsíců končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty a za tento den považuje 3. 3. 2007.

Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, neboť se ztotožnil s názorem krajského soudu, že posledním dnem lhůty k podání žaloby proti rozhodnutí žalovaného byl den 2. 3. 2007.

Den, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek je den oznámení rozhodnutí doručením písemného vyhotovení a tedy den 2. 1. 2007.

Lhůta pro podání žaloby pak počala běžet 3. 1. 2007 (počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující počátek) a zákonná lhůta k podání žaloby určená podle měsíců skončila uplynutím dne 2. 3. 2007, tedy dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (2. 1. 2007). Dne 2. 3. 2007 byl pátek – den pracovní.

Po přezkoumání kasační stížnosti napadeného rozhodnutí Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že rozhodnutí krajského soudu o odmítnutí žaloby není nezákonné a proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.) a žalovanému náklady řízení nevznikly, proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že se žalovanému nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 17. srpna 2007

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu